

[Rasmus Hansen.]

naturaligvis ikke ophæves eller indskrænkes ved etableringen af fællesforsvaret eller ved udnævnelsen af en øverstkommanderende. Danmarks ret som suveræn stat til at råde over krig og fred opretholdes, og det samme gælder for andre Atlantpagtlande. Iøvrigt er det en forudsætning, at danske styrker til rådighed for fællesforsvaret skal bidrage til forsvaret for selve Danmark, men det er flertallets opfattelse, at danske styrker placeret i Nordtyskland og således, at de dækker vor sydgrænse, deltager i forsvaret for landet i lige så høj grad, som hvis de var placeret i selve Danmark.

Flertallet anbefaler regeringens forslag til vedtagelse.

Til denne beretning om udvalgets arbejde og flertallets betænkning skal jeg som ordfører for socialdemokratiet knytte nogle bemærkninger.

Der er en række kendsgerninger, som det er nyttigt at erindre under debatten om Atlantpagten og oprettelsen af et fælles europæisk Atlantpagtforsvar under ledelse af en fælles øverstkommanderende. Det er følgende:

Det er ikke De Forenede Stater, men Frankrig, som har taget initiativet til at få spørgsmålet om et fælles Atlantpagtforsvar under fælles ledelse drøftet blandt Atlantpagtlandene. Det skete i en henvendelse til Atlantpagtlandene den 17. august i fjor.

Vesttysklands forbundskansler, dr. Adenauer, gjorde sig i et interview med „New York Times“ den 17. august i fjor til talsmand for oprettelse af en vesttysk forsvarsstyrke og for en forstærkning af de amerikanske styrker i Vesttyskland.

Den 15. september i fjor fremsatte derefter De Forenede Staters udenrigsminister, Dean Acheson, på et møde, som Atlantpagtlandenes udenrigsministre afholdt i New York, forslag om et af Atlantpagtlandene organiseret fælles forsvar for Vesteuropa, også omfattende Vesttyskland, og med en fælles øverstkommanderende.

Den 26. september i fjor holdt Atlantpagtlandenes udenrigsministre et nyt møde i New York, hvor daværende udenrigsminister Gustav Rasmussen — efter at regeringen havde sikret sig tilslutning

hertil fra socialdemokratiet, venstre og de konservative — meddelte, at Danmark anså De Forenede Staters forslag for et egnet forhandlingsgrundlag.

Den 24. oktober i fjor fremsatte Frankrigs statsminister, Pleven, i den franske nationalforsamling en udtalelse, der blev forelagt Atlantpagtlandenes forsvarsministre, da de nogle dage senere påbegyndte deres forhandlinger i Washington om et vesteuropæisk fællesforsvar. I denne udtalelse, også kaldet Pleven-planen, siges om Vesttyskland — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne fremkomme med dette og et par andre citater —: „Skønt Tyskland ikke er medlem af Atlantpagten, hører det fordelene ved dens sikkerhedssystem. Det er derfor rimeligt, at det yder et bidrag til forsvaret for Vesteuropa.“ Frankrig tiltrådte altså i Pleven-planen princippet om vesttysk deltagelse i et forsvar for Vesteuropa.

I Atlantpagtlandenes stedfortræderråd i London og på udenrigsministrenes og forsvarsministrenes møder i Bruxelles er der udarbejdet et grundlag for forhandlinger med den vesttyske regering om tyske styrkers deltagelse i et forsvar for Vesteuropa. Der var enighed om dette forhandlingsgrundlag, og det er derfor — som det fremhæves i betænkningen fra flertallet i det folketingsudvalg, der har været nedsat om regeringens forslag vedrørende en fælles forsvarsstyrke i Europa — tiltrådt af alle de Atlantpagtlande, som var besat af tyske tropper under den anden verdenskrig, nemlig Danmark, Norge, Belgien, Luxembourg, Holland og Frankrig.

Forhandlingerne med den vesttyske regering er påbegyndt, men ikke afsluttet, og ingen ved på dette tidspunkt, om der kan skabes en holdbar politisk basis for vesttyske styrkers deltagelse i et vesteuropæisk forsvar, bl. a. fordi den vesttyske regering og det tyske socialdemokrati har været uenige om forudsætningerne for den vesttyske medvirken. Men det skyldes ikke, at det vesttyske socialdemokrati principielt er modstander af et nyt vesteuropæisk forsvar, ej heller af dets leder, dr. Schumacher, mener, at det ikke haster med et sådant forsvar. Tværtimod er det hans standpunkt, at forholdene i høj grad opfordrer til et stærkt forsvar for